

om Aaret til de store Møder; — mange Sager skulle jo afgøres af Forretningsudvalget, som kun skal bestaa af Formanden, en Arbejdsgiver og en Arbejder? Kan man faa et simplere Apparat sat i Gang til at afgøre de mangfoldige Tilfælde, hvorom der her vil blive Tale? Jeg tror næppe, at det vilde blive lettere, hvis man oprettede en Statsanstalt med fast ansatte, af Kongen udnævnte Embedsmænd. Der vilde man faa Afgørelserne truffene efter Reglementer — det kan man altid faa, hvor der er Statsdrift — men Afgørelser, som passe med Livsforholdene, saar man ikke faa godt ad den Vej som ad den her foreslaaede. Men, indvender man mod Arbejdsraadets Oprindelse, det er galt, at Arbejdsgivernes Valgmænd skulle vælges af Amtsraadene og Byraadene, Arbejdsgiverne burde selv vælge. Er det i Virkeligheden saa galt? Lad os en Gang se paa disse Raad. Hvilken er Amtsraadenes Oprindelse? Det blev sagt forleden Dag af en æret Taler, at Arbejderne have den største Indflydelse paa Sammensætningen af disse Raad, men det er langt fra Tilfældet. Hvilken Indflydelse have Arbejderne paa Sammensætningen af Amtsraadene? Aldeles ingen. Halvdelen af Amtsraadet — den større — vælges af de kommunale Raad, af Sogneraadene, men af Sogneraadene vælges igen den større Halvdel af de højtbestattede i Kommunen, saa at altsaa de højtbestattede ere de raadende i Sogneraadet. Disse Sogneraad vælge altsaa Halvdelen af Amtsraadet, den anden Halvdel vælges af de højtbestattede i Amtet, Godssejerne og dem, som have mange Penge. Og paa dette Raads Sammenlægning, siger man, at Arbejderne have den højeste Grad af Indflydelse! Det forstaar jeg ikke, det maa være nogle mærkelige Arbejdere, der have en saadan Indflydelse. Dernæst siger man, at disse højtbestattede, som altsaa sidde i Amtsraadet, ikke skulde kunne vælge de rette Valgmænd til Arbejdsgivernes Gruppe. Det tror jeg sikkert, at de kunne, og det hedder jo udtrykkelig i Lovforslagets § 15, at ved det Valg, som disse Raad — Købstædernes kommunale Raad og Amtsraadene — skulle foretage, skal der tages „stønsomt Hensyn til de forskellige Virksomheder, i Købstæderne dog særlig til de Arbejdsgivere, der efter § 2, Post 1 selv skulle afholde Forsørgelsen“. Nej, den Tillid nærer jeg dog til Amtsraadene og ogsaa til Købstædernes kommunale Raad, at, naar de komme i det Tilfælde at skulle vælge disse 400 Valgmænd for Arbejdsgiverne, ville de, som der staar i Loven, tage stønsomt Hensyn til de Arbejdsgivere, som falde ind under de Virksomheder, der skulle

betale Forsørgelsen efter § 2, Post 1. Saa bliver det de 400 Valgmænd, som selv ere Arbejdsgivere netop i disse Brancher, der skulle foretage det endelige Valg af Medlemmer til Arbejdsraadet.

Jeg skal ikke opholde mig ved alle de mange Indvendinger, der ellers ere fremkomne. Der er fremkommet flere endnu, det erkender jeg, men, som jeg før nævnte, hvile i alt Fald ikke faa af disse Indvendinger paa rene Misforstaaelser. Indvendinger, som slet ikke have nogen Hjemmel i Lovforslaget, kan man jo altid komme med. Lovforslaget, som det er forelagt, kan, som jeg den første Dag sagde, vel have sine Mangler — intet er jo fuldkomment her i Verden — men jeg vedkender mig fuldt ud dets Princip, nemlig at Samfundet for de Ulykter, som indtræde blandt Lønarbejdere eller Folk, som ere ligesillede med Lønarbejdere, paataager sig Ansvar et uden for de Tilfælde, hvor man kan lægge en vis Part paa den moderne Industris Arbejdsgivere, og denne Part lægge vi paa dem, fordi de ved de Fremgangsmaader, som Nutiden bruger, ved den stærke Maskindrift, som man i Nutiden har sat i Scene, have gjort Arbejdsmaaden risikablere for Arbejderne, tvunget Arbejderne, som jeg før sagde, til „at gaa over Mosen“. Dette Princip vedkender jeg mig, og derfor vil jeg som Forslagsstiller gerne tage Ansvar et paa mig for det Princip, som ligger i dette Lovforslag. Jeg vil fremdeles anbefale det ærede Ting, naar dette Forslag kommer i Udvalg, da gennem Udvalgsarbejdet at gøre sit til, at vi endelig kunne naa til et Resultat, at vi kunne faa det Hul stoppet, som der nu er i den Lovgivning til Forbedring af Arbejdernes Raar, paa hvilken vi i øvrigt have arbejdet i de senere Aar.

Brausen: Uagtet den højtærede Indenrigsminister og den sidste ærede Taler allerede have udtalt, af hvilke Grunde det af Regeringen i sin Tid fremsatte Forslag til Lov om Forsørgelse efter Ulykkestilfælde ikke i 1891 blev ophøjet til Lov, saa har dog det ærede Medlem fra Fredericia (Dulén) i Dag ligesom villet betyngne min Samvittighed med endnu flere Mennefters Ulykkestilfælde og Død uden Forsørgelse end det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Vojten), som anslog dem til Tusind Stykker, tror jeg. Jeg vil sige til det ærede Medlem fra Fredericia, at jeg ikke i den Henseende har noget Samvittighedsnag, og min Nattero er ikke paa nogen Maade forstyrret, thi jeg ved mig saa fuldstændig fri for enhver som helst Skyld i saa Henseende, og jeg ved